

Με αφορμή την καινούργια χρονιά να μη χωριστούμε από τον Θεό

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μάνης](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Βρισκόμαστε στις πρώτες ημέρες της νέας χρονιάς. Αλλά αλήθεια, πώς θέλουμε να ζήσουμε μακριά από τό Θεό; Πώς μᾶς περνᾷ αὐτό από τόν νοῦ μας; Πές μου, πώς θέλουμε να χωριστοῦμε από τό Θεό; Πώς θέλουμε να ζήσουμε ἐρήμην τοῦ Θεοῦ; Τί εἶναι αὐτό; Εἶναι ἀληθές ὅτι διερχόμεθα μία περίοδο σύγχυσης, χρονική περίοδο ἀναζητήσεων, ἀλλά καί πολλῶν ψυχολογικῶν προβλημάτων. Ἐποχή ἀγνωστικισμοῦ καί ἀρνήσεως. Ἕνας στεῖρος νεο-ὀρθολογισμός βασανίζει τό εἶναι μας. Τό τριμερές τῆς ψυχῆς μας ταράσσεται. Μέ τό λογικό δέν διακρίνουμε τό καλό ἀπό τό κακό. Μέ τό ἐπιθυμητικό δουλεύουμε στή φιληδονία καί μέ τό θυμικό ὑπηρετοῦμε τόν φθόνο. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ ἁμαρτία καθίσταται στή ζωή μας ἐσχάτη ἀφροσύνη καί κυριαρχεῖ μέσα μας ἀλλά καί σ' ὅλους τούς κοινωνικούς τομεῖς.

Ἀπό τήν ἄλλη, φαίνεται νά ἐναποθέτουμε ὑπερβολική ἐμπιστοσύνη στήν

τεχνολογία και ή διαλεκτική μας θητεύει μοναχά μέ αξίες γήϊνες, πρόσκαιρες, φευγαλέες. Καταντήσαμε έτσι μιά κοινωνία πού ζει μέ χάπια. Χάπια για τόν ύπνο, τήν ήρεμία, τήν ρύθμισι τῶν γεννήσεων, ἀκόμη και για τό χαμόγελο, τό χιούμορ, τήν εὐτυχία στή ζωή.

Ἀλλά έτσι πορευόμαστε σέ μιά θάλασσα ἀσεβείας, ἀθεϊστικῆς μανίας, συστηματικῆς προσπάθειας ἀπομάκρυνσης τοῦ θεϊκοῦ παράγοντα ἀπό τή ζωή μας. «Φύγε Θεέ, δέν σέ θέλω». «Ἐμποδίζεις στόν ιδιωτικό και δημόσιο βίο μου, τήν ἀπληστία μου, τήν νομοθεσία μου, τόν ἀμοραλισμό μου. «Δέν θέλω ἀνοικτούς οὐρανούς». «Κανένas λόγος για Σένα».

Κατά συνέπειαν, φθάνουμε νά ἰσχύει τό βιβλικόν χωρίον για τόν σύγχρονο ἄνθρωπο: «Ἐφαγεν και ἐνεπλήσθη και ἀπελάκτισεν, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη και ἐγκατέλιπε τόν Θεόν, τόν ποιήσαντα αὐτόν και ἀπέστη ἀπό Θεοῦ Σωτῆρος αὐτοῦ» (Δευτερ. λβ',15).

Αὐτό τό γεγονός ἀποκαλεῖται ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ ἀπό μέρους μας. Ὅποία τραγική πραγματικότητα. Ὁ Θεός φεύγει πρῶτα ἀπό τή σκέψη μας, μετά ἀπό τήν καρδιά μας και στή συνέχεια ἀπό τήν βιοτή μας. Μιά ζωή χωρίς Θεό. Προσκύνηση μονάχα στά σύγχρονα εἰδῶλα, τούς κατασκευασμένους νέους θεούς. Και βέβαια «οὐδέν πτωχότερον διανοίας ἐκτός τοῦ ἀληθινοῦ και ζῶντος Θεοῦ, φιλοσοφούσης τά τοῦ Θεοῦ».

*

Ὡστόσο, ὁ κόσμος χωρίς τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει ὁμορφιά. Μόνο δάκρυα πίκρας, θλίψης και ἀπογοήτευσης. Δίχα Θεοῦ, nur tränen. Χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε συντελεῖται μιά αὐτοπαράδοση στόν μισόκαλο και ἀνθρωποκτόνο. Ὑπέροχα ἔχει λεχθεῖ ὅτι: «Ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νά εὖρη ἀνάπαυσιν και εὐτυχίαν, εἰμή μόνον ἐν τῷ Θεῷ». Πλήν ὅμως ὑπάρχουν και τά ἄλλα δάκρυα. Τά γαλήνια δάκρυα, ἐκεῖνα τά δάκρυα τῆς μετάνοιας. Αὐτά τά δάκρυα, τά γαλήνια και τῆς μετάνοιας τά δάκτυλα τῶν Σεραφεῖμ και τῶν Χερουβεῖμ, τά παίρνουν μαζί τους και τά ἀνεβάζουν στόν οὐρανό. Μά, κι' ἂν στῆς γῆς τό χῶμα ἔπεφταν, ἤθελαν φυτρώσει πολλά, γεμᾶτα εὐωδία, ἄνθη. Ἀλλά ή Γραφή μᾶς διαβεβαιώνει «χαρά ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ» (Λουκ. ιε',7). Μονάχα σέ κοινωνία μέ τό Θεό ή ψυχή μας φλέγεται ἀφλέκτως ἀπό θεία και ἄρρητη και ἀνερμήνευτη ἀγαλλίαση. Τότε ὁ σαρκωθείς Λόγος, ὁ Χριστός, διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας Του «αἰεῖ ποιεῖται», δηλαδή εἶναι συνεχῶς παρών. Μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς ἀγιάζει, μᾶς εὐλογεῖ, μᾶς χαριτώνει, μᾶς θεώνει. Γι' αὐτό και Ἐκεῖνος εἶναι ή ἀπαρχή τῆς νέας ἀνθρωπότητος, ή «καινή κτίσις» και ή προοπτική τῆς αἰωνιότητος. Τότε τόν Μονογενῆ τοῦ Θεοῦ, Υἱόν και Λόγον Ἰησοῦν Χριστόν τόν κοιτάζω και μέ κοιτάζει,

τοῦ μιλάω καί μοῦ μιλάει, τόν ρωτάω καί μοῦ ἀποκρίνεται, εἶναι μιά πλησμονή μακαριότητος. Ἀλλωστε ὁ Θεός μᾶς ἔδωκε σῶμα ὑπέρτερον τῶν ζώων πάντων. Μᾶς ἔδωκε ψυχὴ ζῶσα «κατ' εἰκόνα» του ἐστολισμένη. Ὑπάρχει ἡ θεία σφραγίδα στόν καθένα μας, ὁ κρίκος πού συνδέει ἄρρηκτα Θεό καί ἄνθρωπο. Γι' αὐτό πάντοτε ὁ ἄνθρωπος «ἐκζητεῖ τόν Θεό καί αἶρει τήν ψυχὴ του πρός τά ἄνω». Ἐχει ἔκτυπη τήν δυναμική τοῦ «καθ' ὁμοίωσιν» καί ἀπώτερος σκοπός του, πάντοτε παραμένει τό «ὁρᾶν τόν Θεόν».

Λοιπόν, ἱστάμεθα μέν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλά εἴμαστε πλασμένοι νά ἐνατενίζουμε τήν πύλη τοῦ αἰωνίου, τῆς ἀθανασίας, τῆς ζωῆς μέ τό Θεό. Δέν ἐπιτρέπεται τοῦτο νά τό λησμονήσουμε οὔτε νά τό ἀπεμπολήσουμε. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ξηρά βιολογική μονάδα καί δέν μπορεῖ νά παραμένει μέ ἀλλοιωμένη τήν ωραιότητα τοῦ προσώπου του. Εἶναι ἀνάγκη καί τούτη τήν χρονιά νά ἐντείνουμε τήν προσπάθειά μας πρός τήν οἰκείωσιν τῆς ἐν Χριστῷ βιοτῆς καί οὐδόλως νά χωριστοῦμε ἀπό τήν «Θεοῦ δύναμη καί Θεοῦ σοφία» ὅ,τι κι' ἂν συμβεῖ.

Γι' αὐτό, ὡς τέκνα ὑπακοῆς, στήν ἀνατολή τῆς νέας χρονιάς ἀξίζει νά ποῦμε τήν ἱκεσία: «Κύριε, ἐν τῷ φωτί τοῦ προσώπου Σου πορεύσομαι καί τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσομαι ὅλην τήν ἡμέραν».